

ה' תשרי ה'תשע"ה 18.9.15

מגזין מס' 347

שבת שובה פרשת וילך/יום הכיפורים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל ומאיר דוד בן עמליה

הפתח הלבוי

חמישה דרכים ואופנים בעבודת התשובה

אמר הרב המגיד ממעזריטש תורה - ושבתה עד הוי'ה אלוקיך, וביאר כי עבודת התשובה צריכה להיות עד אשר "הוי'ה", שהוא למעלה מהעולמות, יהיה "אלוקיך". תלמידו, הרב זושא מאניפולי, אמר כי הוא אינו יכול להגיע למעלת תשובה כזו, ועל כן יחלק את התשובה לחלקים, כי תשובה - ראשי תיבות [של חמישה פסוקים]:

ת', תמים תהיה עם הוי' אלוקיך; ש', שיוויתי ה' לנגדי תמיד; ו', ואהבת לרעך כמוך; ב', בכל דרכיך דעהו; ה', הצנע לכת עם ה' אלוקיך.

(על פי 'היום-יום' ג' תשרי)

על כך אמר אדמו"ר הרשב"ב:

הינה הכלי ל"ואהבת את ה'", ומבואר במאמר חז"ל "כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו". עבודת התשובה בסיבת לב טוב.

(על-פי 'היום-יום' ו' תשרי)

בכל דרכיך דעהו

האדם השם לבו ודעתו על כל הנעשה עימו ומסביב לו, רואה הוא אלוקות במוחש. וכמו שאמר אדמו"ר האמצעי ביתרונם של בעלי העסקים על יושבי-אוהל (בני תורה) בענין ראיית אלוקות במוחש, שכן בעל עסק רואה כי הפרנסה מזומנת לו מן השמים. זו היא עבודת התשובה הבאה מראיית השגחה-פרטית.

(על-פי 'היום-יום' ז' תשרי)

הצנע לכת עם ה' אלוקיך

זהירות שלא תהיה שום בליטה, וכמאמר 'לעולם יהא אדם ערום ביראה', וענין הערמומיות ('ערום') הוא שלא יהיה ניכר כלל על האדם מעלתו האמיתית. ידוע שכמה מהחסידים הראשונים היו מסתירים עצמם ואם התגלו היו מצטערים. וזוהי עבודת התשובה הבאה מהצנע לכת.

(על-פי 'היום-יום' ח' תשרי)

תיבת 'תשובה' צרופה מחמש אותיות, אשר כל אחת מהן הינה דרך ואופן בעבודת התשובה. ואלו הם חמשת האופנים, אשר באים כולם מן הכח אל הפועל על ידי עבודת התפילה:

תמים תהיה עם ה' אלוקיך

עבודת התשובה הבאה על-ידי התמימות. כמה בחינות ומדרגות בענין התמימות, וביחס אל התשובה, הבחינה העולה על כולנה היא תמימות הלב - הנקראת 'רצינות' - כשם שנאמר אודות אברהם אבינו, "ומצאת את לבבו נאמן לפניך".

(על-פי 'היום-יום' ד' תשרי)

שיוויתי ה' לנגדי תמיד

שם הוי'ה מורה על התהוות העולם והתהוות הנבראים, אשר התהוות הבריאה כולה וחיותה הוא בדרך אין ערוך מאין ליש. זו היא עבודת התשובה הבאה למי אשר תמיד לנגד עיניו ענין ההווה של העולם ומלואו.

(על-פי 'היום-יום' ה' תשרי)

ואהבת לרעך כמוך

כאמרתו של רבנו הזקן בעל התניא, אשר אהבת ישראל

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

שימו לב: בימי חמישי של עשרת ימי תשובה ושל חול המועד סוכות לא יתקיימו שיעורים. השיעור הבא ביום חמישי כ"ה תשרי (8.10.15).

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-21:00) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

שבת שובה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

ענינה של שבת שובה, שבה מתחברים יחדיו שני הדברים – תשובה מצד אחד ועונג ושמחה מצד שני.

וילך (דברים לא,א)

בשבת זו בולטים שני קווים סותרים לכאורה: תשובה ושמחה.

זו שבת שובה, חלק מעשרת ימי תשובה. הרמב"ם אומר, שבעשרה ימים אלה התשובה והצעקה "יפה ביותר ומתקבלת היא מיד". על אחת כמה וכמה השבת, שהיא שלימות הימים שלפניה ומברכת את הימים שאחריה, ודאי שבה מגיע ענין התשובה לשיא שלימותו. מצד שני, שבת היא יום של שמחה ותענוג. שמחה – כנאמר: "וביום שמחתכם אלו השבתות"; תענוג – ככתוב: "וקראת לשבת עונג".

ענינה של שבת שובה, שבה מתחברים יחדיו שני הדברים: תשובה מצד אחד ועונג ושמחה מצד שני.

שמחת סיום התורה

חיבור זה נרמז גם בפרשת השבוע. הפרשה נקראת וילך. משמעותה של הליכה היא עזיבת המקום הנוכחי והתקדמות למקום אחר. זו תמציתה של התשובה: האדם עוזב את המצב שבו היה קודם לכן וצועד למציאות אחרת, חדשה, כפי שהרמב"ם מתאר, שבעל תשובה צריך להרגיש כאילו הוא איש "אחר ואינו האיש שעשה אותן המעשים". אם כן, 'וילך' זו עבודת התשובה. ומצד שני, בהמשך הפרשה מסופר שמשם רבנו סיים לכתוב את ספר התורה ומסר אותו לכהנים וללוויים, ועם סיום כתיבת התורה ודאי היתה שמחה גדולה – שמחת תורה. אם כן, באותה פרשה מרומז גם ענין השמחה, ולא סתם שמחה, אלא שמחת תורה!

שילוב ניגודים

וכאן נשאלת השאלה: איך אפשר לשלב את שתי התחושות המנוגדות (לכאורה) הללו? הרי התשובה, שבה האדם חוזר בו ממעשיו הבלתי טובים, צריכה לגרום עצב ומרירות הנפש, ואיך אפשר להיות שרוי באותה שעה בשמחה גדולה?

על כך מבואר, שדוקא התשובה, ובמיוחד זו של שבת שובה, חייבת להיות מתוך שמחה. ראשית, משום שהתשובה הינה חלק ממצוות התורה, וכל מצוה צריכה לקיים מתוך שמחה: "עבדו את ה' בשמחה". יתרה מזו, בתשובה יש לשמוח יותר, כי על ידה מתקנים ומשלימים את כל שאר המצוות.

שמחת השיבה

נוסף על כך, אין לך שמחה גדולה יותר משיבתו של יהודי אל אביו שבשמים. בספר התניא מובא על כך משל, מן מלך שהיה שבוי, "טוחן בבית האסורים", "ויצא לחופשי אל בית אביו המלך", שאין שמחה גדולה מזו. כך, כשיהודי שב אל הקב"ה וחוזר לדבוק בו, מביא הדבר אושר ושמחה עד אין קץ.

זו מהותה של שבת שובה: התשובה בשבת זו היא במדרגה גבוהה מזו של שאר עשרת ימי תשובה. זו תשובה עליונה יותר, תשובה שבאה מתוך שמחה עצומה. בשבת זו מתעלה יהודי ומגיע לדבקות עצומה עם הקב"ה, ואז הוא גם שמח שמחה גדולה.

ומשמחה זו באים לשמחה הגדולה ביותר, שגם היא קשורה ב'תשובה' – "קהל גדול ישובו הנה" – בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

(מתוך הספר "שלחן שבת", מעובד על פי

'ספר השיחות' תשמ"ט כרך א)

יום הכיפורים

יום הכיפורים הוא יום החתימה. ביום זה נחתם דינו של האדם ושל העולם על כל ימות השנה הבאה. מצד הקדושה העליונה העצומה שמאירה ביום קדוש זה, מתכפרים חטאיו של האדם. אנו, מצדנו מקבלים את קדושת היום על ידי הצום, התפילה והתשובה.

יום הכיפורים במקורות

כשאר מועדי ישראל, המקור ליום הכיפורים הוא בתורה, בספר ויקרא פרק כ"ג פסוקים כ"ז-ל"ב וכך נאמר בפסוקים אלה: "אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם, ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לה'. וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, כי יום כפורים הוא לכפר עליכם לפני ה' אלקיכם. כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, ונכרתה מעמיה. וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. כל מלאכה לא תעשו, חקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם. שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" (חודש ניסן הוא החודש הראשון למנין החודשים מן התורה, וחודש תשרי הוא השביעי למנין זה).

מדוע צמים?

יום הכיפורים הוא היחיד בשנה שהציווי להתענות בו נאמר במפורש בתורה.

הצום לא בא רק כדי לכפר על עוונות, כי אם טמונה כאן משמעות נוספת. ביום הכיפורים מתגלה אצל כל יהודי נקודת היהדות הפנימית, ולפיכך, בעת כזו יש להתנתק לחלוטין מעולם החומר. האכילה והשתייה, צרכיו הטבעיים הגשמיים של הגוף, מונעים את האדם מלהתחבר ולהרגיש את נפשו הרוחנית. ביום זה, בו מתגלה ופורצת הויתנו הרוחנית אל תוך תודעתנו

הגלויה, אנו צמים כדי להתרומם מעל עולם החומר ואף לובשים לבן כדוגמת המלאכים.

כיצד מכפר יום הכיפורים?

על יום הכיפורים נאמר: "עיצומו של יום מכפר". כלומר, ביום הכיפורים עצמו ישנו כח של כפרה. במשך השנה, כאשר קורה שהאדם חוטא, אזי מוכתמת נשמתו בכתמים שיש לנקותם ולתקנם. אמנם, לאמיתו של דבר, הכתמים והפגמים הינם חיצוניים בלבד, שהרי עמוק בתוכי פנימיותו, מצד נפשו הטהורה והקדושה, כל יהודי הוא טוב, זך ונקי. אלא שהיצר שבו הוא שהחטיאו ואנסו בניגוד לרצונו האמיתי הפנימי.

אמת עצמית ופנימית זו, המוסתרת בדרך כלל כל ימות השנה, מתגלה במלוא זוהרה ביום הכיפורים. אזי, 'עיצומו' של יום זה 'מקלף' את השכבות החיצוניות, ונחשפת ומתגלה עצם הנשמה. התקרבות הקב"ה אלינו ביום הזה, מעוררת את עצמיותנו, בהסירה מעליה את כל השכבות החיצוניות המסתירות ומעלימות על מהותנו האמיתית.

או אז מתגלה כי מצד העצם, אין כאן שום חטא! מתברר, שהיהודי בתוך תוכו הינו חלק אלוהי ממעל, ששום חטא אינו יכול לפגוע או לפגום בטהרתו הפנימית הנצחית. ביום הכיפורים מתגלה היהודי האמיתי!

כל זה מותנה בדבר אחד: בקיום צום יום הכיפורים. אם, חלילה, מפרים את הצום, חל הכלל: "אין קטיגור נעשה סניגור". כלומר, בשל הפרת הצום נעשה יום הכיפורים עצמו גורם מקטרג, ואזי אין יום זה יכול לסנגר ולכפר.

מועילים רק בנוגע לעבירות שבין אדם לבוראו. מה שאין כן בנוגע לעבירות שבין אדם לחברו, אין די בתפילה בבית הכנסת. אם פגענו במישהו, יש לפנות אל הנפגע ולבקש את סליחתו, ובאם נגרם לזולת נזק כספי – יש לפצותו.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

יום הכיפורים – הלכה ומנהג

המאוחר חצי שעה לפני שקיעת החמה.

סליחה – מפייסים איש את רעהו, כדי שלא יישארו עוונות שבין אדם לחברו, שעליהם אין יום הכיפורים מכפר.

טבילה – ראוי מאד לטבול במקווה בערב יום-הכיפורים, כדי להיכנס ליום זה זכים וטהורים.

'וידוי' ראשון בתפילת מנחה – נוהגים להקדים את תפילת מנחה. בסיום תפילת העמידה אומרים 'וידוי' – "אשמנו, בגדנו" וכו', ואחר כך את תפילת "על חטא", המופיעה במחזורי התפילה של יום הכיפורים.

ברכת הילדים – ראש המשפחה נוהג לברך את ילדיו לפני שהולכים לבית הכנסת. הוא מניח את ידיו על ראש כל אחד מהם, בתורו, ומברכם. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוהג לברך את תלמידיו בברכת כהנים "יברכך ה' וישמרך" וכו'. נוסח הברכה לבנים: "ישימך אלקים כאפרים וכמנשה... ולבנות אומרים: "ישימך אלוקים כשרה, רבקה, רחל ולאה, וה' ישפיע עליכם שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ויכתוב ויחתום אתכם לחיים טובים וארוכים, בתוך כל הצדיקים ובתוך כל ישראל. אמן".

הדלקת הנרות – לפני כניסת היום הקדוש בשעת

ואכן, העם היהודי רובו ככולו מקפיד לשמור ולקיים את צום יום הכיפורים כהלכתו.

בין אדם לאדם – יש להיות בן אדם

אמנם החרטה, התפילה, הווידוי וצום יום הכיפורים

ערב יום-הכיפורים, ט' בתשרי

'כפרות' – להלן עמוד 7.

מרבית בצדקה – רבות הן מעלותיה של מצות הצדקה. בין השאר נאמר על מצות הצדקה כי **"צדקה תציל ממוות"**, וכן: **"חטאך בצדקה פרוק"**. לפיכך מרבית בצדקה בערב יום הכיפורים. סגולה מיוחדת לצדקה ליום הכיפורים, שכן מצות הצדקה היא מצוה שבין אדם לחברו וענינה עשיית חסד עם הזולת.

מפסיקים לומר תחנון – החל מיום זה מפסיקים לומר תחנון, עד סוף חודש תשרי, אם כי ביום הכיפורים עצמו אומרים עשר פעמים סדר 'וידוי'.

בקשת עוגה (לעקה) – נוהגים לבקש מגבאי בית הכנסת (או זה מזה) פרוסת עוגת דבש, ומאחלים עם נתינתה שנה טובה ומתוקה. טעם המנהג: באם נגזר על האדם כי יזדקק בשנה הבאה למתנת בשר ודם – הרי שיוצא הוא עתה ידי חובה זו בבקשת פרוסת העוגה.

אכילה מרובה וסעודה מפסקת – מרבית באכילה ובשתייה בערב יום הכיפורים, ואוכלים בצהרי היום סעודה חגיגית. לאחר מכן, סמוך לתחילת הצום, אוכלים סעודה אחרונה הנקראת סעודה מפסקת, אוכלים בה מאכלים קלים בלבד, ומסיימים מבעוד יום, לכל

אנו מודיעים, כי כל הנדרים שנידור בשנה הבאה יהיו בטלים ומבוטלים. משום כך, כל ימות השנה, רבים נוהגים, שכאשר הם מבטיחים משהו, מוסיפים ואומרים 'בלי נדר', כדי שההבטחה לא תקבל תוקף של נדר.

יום-הכיפורים, י' בתשרי

צום – זו היא המצוה המרכזית והחשובה ביותר של היום. נוסף על איסור אכילה ושתייה, חל איסור גם על **רחצה, נעילת נעלי עור, יחסי אישות ושימוש בתמרוקים.** הצום מתחיל, כאמור, בערב יום הכיפורים ומסתיים למחרת בערב.

חמש תפילות – יום הכפורים הוא היחיד בשנה שבו מתפללים חמש תפילות: ערבית, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה (המכוונות כנגד חמשת בחינות הנפש: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה).

נעילה – היא התפילה החמישית המסיימת את היום הקדוש. תפילה זו נקראת נעילה משום שבה ננעלים שערי שמים, והקדוש ברוך הוא חותם דין אמת לכל הבריות.

מסיימים בתקיעה בשופר – בגמר תפילת נעילה תוקעים בשופר – תקיעה אחת.

יתד לסוכה – במוצאי יום הכיפורים, מתחילים בבניית הסוכה, או על כל פנים מדברים או לומדים אודות בניית הסוכה.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

הדלקת הנרות מדליקים נרות ומברכים על ההדלקה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של יום הכיפורים"; "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה".

נר זכרון – בערב יום הכיפורים מדליקים נר זכרון שידלק במשך כל היממה של יום הכיפורים. נוהגים להדליק נר זכרון גם בבית הכנסת (אך יש להיזהר שלא לטלטלו, וכן אין להדליקו לאחר זמן התקדש החג). במוצאי יום הכיפורים, ב'הבדלה', מברכים "בורא מאורי האש" על נר זה.

תחילת הצום – הצום מתחיל בשעת הדלקת הנרות של ערב יום הכיפורים. מסירים את נעלי העור ונועלים נעלי בד או נעל מחומרים סינטטיים אחרים. משתדלים ללבוש בגדים הדורים ולבנים, ומתעטפים בטלית. הנשואים (יותר משנה) לובשים גם 'קיטל' (מעין חלוק) לבן, וכך הולכים לבית הכנסת לתפילת 'כל נדרי' ותפילת ערבית של יום הכיפורים.

כל נדרי – התפילה הפותחת את יום הכיפורים נקראת 'כל נדרי'. לפני כן מוציאים שני ספרי תורה (או יותר) מארון הקודש, והאנשים שמחזיקים את ספרי התורה עומדים מימין ומשמאל לחזן.

תפילת 'כל נדרי' באה לבטל נדרים שאנו נודרים ושוכחים לקיים. נדר שלא קויים הוא דבר חמור, ועל כן

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנאי

עזרה ראשונה לנפוש

את הדלת לשנה החדשה פותחים לרווחה

'פדיון כפרות' – בעשרת ימי תשובה, עשרה ימים שבין ראש השנה ליום כיפור, נוהגים לקיים את מנהג 'הכפרות'. מנהג המבטא את רצוננו שה' יסלח לנו על כל החטאים. ניתן לעשות את מנהג הכפרות גם עם כסף. נהוג לקחת סכום סמלי הנקרא בשם "פדיון כפרות". אומרים את פסוקי ה"כפרות" דלהלן:

"בני אדם יושבי חושך וצלמוות אסירי עני וברזל, יוציאם מחשך וצלמות ומוסרותיהם ינתק. אוילים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו. כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות. ויזעקו אל ד' בצר להם, ממצוקותיהם יושיעם. ישלח דברו וירפאם, וימלט משחיתותם. יודו לד' חסדו, ונפלאותיו לבני אדם. אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף, להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדהו מרדת שחת מצאתי כפר".
לאחר מכן מסובבים את הכסף בתוך מעטפה מעל הראש שלוש פעמים ואומרים:

"זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי. זה הכסף ילך לצדקה. ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום".

לאחר עריכת הכפרות תורמים את הכסף.

עזרו לנו להמשיך בעשייה ע"י תרומותיכם לעמותת "תניא – מודעות עצמית ביהדות".
ליצירת קשר ולמשלוח תרומות

בנייד: 052-5-675-770

או בכתובת: ת"ד 33 כפר חב"ד מיקוד - 60840

הסיפור השבועי

הבטחה ביום הקדוש

יוסף שמעון ולאה התחתנו, והמזל החל להאיר להם פנים. יוסף שמעון החל לעסוק במסחר, ובכל אשר עשה הצליח. עם הזמן התעשר והלך, ואף בנה בית רחב מידות בכיכר העיר. לו ולאשתו נולדו ארבעה בנים ובת, מוצלחים ויפי תואר. הבן הצעיר, אהרן, למד איתו בישיבת עץ חיים בעיר.

מדי יום ביומו היתה לאה ממלאת סלים במצרכי מזון, והיתה סובבת בין עניי העיר ומחלקת להם. מפעם לפעם היתה נתקפה שיגעון. תריסי הבית היו אז מוגפים, אך קולות ניפוץ הכלים נשמעו היטב בחוץ.

בי"ז באלול תרצ"ט פרצה המלחמה הארורה, וקלגסי הנאצים פרצו בסערה. בתוך ימים אחדים כבשו את פולין. בזמן שכל יהודי העיר חוו עוני ורעב, גם אז הצליח יוסף שמעון, בעזרת שוחד, לנהל כל מיני עסקים. ידו היתה פתוחה, והוא סייע ככל שיכול גם בתקופת המלחמה.

בכ"א באלול תש"ב הגיע יום הגירוש וההשמדה. כל יהודי העיר נלקחו לתאי הגזים בבלזץ. יוסף שמעון ומשפחתו הסתתרו בחסותם של שוטרי העיר, ובכלל זה המפקד. לאחר מכן התחייבו השוטרים ליוסף שמעון כי אם ייתן להם את כל כספו, ישאירו את משפחתו בחיים. הוא, כמובן, נתן להם את כל כספו.

ביום השלישי אחרי הגירוש הכללי נלקחה כל משפחת הינטר – ובכללה הבן הגדול, שכבר היה נשוי ואב לילד – על-ידי אותם שוטרים (השוטרים שניזונו מהם ביד רחבה), לבית הקברות המקומי.

ראשון להירצח היה בנם בכורם של יוסף שמעון ולאה. למחרת נלקחו שוב כל בני המשפחה לבית העלמין ואז רצחו הגרמנים ביריות את הבן השני. ביום השלישי רצחו את לאה. ביומיים הבאים נרצחו גם הבן השלישי והבת. לבסוף נותרו רק יוסף שמעון ובנו הצעיר, אהרן. גם הם

בעיר הולדתי בוקובסקו, שבמחוז סאנוק בפולין, היה עגלון צולע, עטור זקן צהוב מדובלל, ושמו יוסף שמעון הינטר. לפרנסתו עבד יוסף שמעון בפרך, בהובלת סחורות עם סוסו הכחוש, בקיץ הלוחט ובחורף המושלג. בעיר התגוררה גם משפחה ברוכת ילדים. היתה להם בת שהגיעה לפרקה, לאה שמה. היא היתה נערה מוכשרת ובעלת מידות טובות, אולם סבלה מהתקפות טירוף. בזמנים כאלה היתה שוברת והורסת מכל הבא לידה. קראו לה 'די משוגענע לאה' ('לאה המשוגעת').

ליל היום הקדוש בבית הכנסת של חסידי צאנז. הקהלה גודש את המקום והחזן מכין עצמו לגשת לעמוד ולפתוח בתפילת 'כל נדרי'. חיל ורעדה באוויר. לפתע, בלי שום הודעה מוקדמת, התפרצה 'לאה המשוגעת' כסופה לעבר ארון הקודש הפתוח והחלה לצעוק ולהשתולל. איש לא העז להתקרב אליה.

רק יוסף שמעון העגלון אזר עוז וניגש אליה. הוא קרא לה לעזוב את המקום ולעלות לעזרת הנשים. תשובתה של לאה היתה מפתיעה: "אני מסכימה, בתנאי שתבטיח להתחתן איתי".

"אתחתן איתך", אמר לה יוסף שמעון, בהבינו כי אם רצונו להוציא את לאה מבית הכנסת, בהסכמתה, עליו להסכים לתנאה. כעבור רגע עזבה לאה בשקט את ארון הקודש ויצאה מאולם בית הכנסת. הקהלה היה אסיר תודה ליוסף שמעון, שבזכות תושייתו ניצל כבודו של היום הקדוש והיה אפשר לקיים את התפילה.

לאחר יום הכיפורים פנה יוסף שמעון לרב העיר, בשאלה מה לעשות בהבטחתו ל'לאה המשוגעת'. "את הבטחתך ללאה – לפני 'כל נדרי' וליד ארון הקודש הפתוח – עליך למלא", פסק הרב, והוסיף ברכה: "קיים את הבטחתך וה' יהיה בעזרך".

הסובייטים אפשר היה בדרך זו להגיע למקום מבטחים. דוקא בנקודה זו חדל מזלו של אהרן מלהאיר לו פנים. הוא נורה בידי משמר הגבול הרומני ומת. בן עשרים וחמש היה במותו.

חציתי את הגבול בדיוק ביום שבו כרתו הרומנים שביתת נשק עם הרוסים. לאחר חג סוכות תש"ה עליתי לארץ ותקעתי יתד בירושלים. מאז לא עזבתי את ירושלים, ואף זכיתי בחסדי ה' להקים בה משפחה לתפארת.

אולם עד היום לבי דואב על משפחת הינטר, שהיתה מיוחדת ונדיבת לב, ושלא נשארה ממנה אפילו נפש אחת לפלטה. במיוחד אני נזכר בהם בכל שנה ושנה, בליל יום הכיפורים, כאשר החזן והקהל מתכוננים לתפילת 'כל נדרי'. יהיו נא דברים אלה גל עד לזכרה.

(תודתנו למספר הסיפור - ר' יצחק צוקרקנדל, ירושלים)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

נלקחו לבית הקברות. ביוסף שמעון ירו למוות, ואילו אהרן הצליח, בדרך נס, לקפוץ מעל חומת בית הקברות ולהימלט.

במנוסתו נפצע אהרן ברגלו. אף על פי כן הצליח להימלט מידי הגרמנים ולחבור לקבוצת יהודים שהסתתרו ביערות. על אף התנאים הקשים והבלתי אנושיים שבהם נאלצו לחיות ביער, הצליח אהרן להחלים מפציעתו.

אני שולחתי למחנה זסלב ולאחר מכן הועברתי למחנה העבודה טרפצ'ה. כל יום יצאנו לעבודה בסלילת כבישים. יום אחד עלה בידי להימלט מהעבודה ולהצטרף אל אחיי שהסתתרו ביער. שם פגשתי את חברי אהרן.

לאחר נדודים משותפים בסלובקיה ובהונגריה ניסינו יום אחד לעבור בגנבה את הגבול לרומניה. אלפים רבים הצליחו לחצות גבול זה. לאחר שחרור רומניה בידי

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וילך

שירת 'האזינו' לחיזוק הברית

עתה, כשקרב קיצו, מצוה ה' את משה לקרוא אליו את יהושע ולהתייצב עמו לפני פתח אוהל מועד. ה' מתגלה אליהם ומודיע למשה אשר ברבות הימים, בדורות הבאים, יסור העם מדרך התורה. ואזי, כיון שיתעורר עליהם כעס ה' ויסתיר פניו מהם וירבו הפגעים והצרות, הרי באותה יחוש ישראל כי ה' עזבו ואינו מצוי בקרב. אי לזאת מצווהו ה', כתבו 'שירה' אשר תהיה לבני ישראל לעדות נצחית כי יודע ה' נטייתם לסור מן הדרך, עוד קודם שהכניסם לארץ.

שירה זו, 'שירת האזינו' (שבפרשה הבאה), הינה עדות ותזכורת לבני ישראל לדורותיהם על מחוייבותם הנצחית לשמירת מצוות ה'.

משה כותב את 'שירת האזינו' ומכנס את כל בני ישראל ללמדם את השירה. כמו כן מחזק הוא בשנית את ידי יהושע בנוגע לשליחותו - הבאת העם אל הארץ המובטחת לאברהם, יצחק ויעקב. את ספר התורה שכתב, נותן משה בידי הלויים שיניחוהו בארון ברית ה' לזכרון עד.

משה נפרד מן העם ומחזק את יהושע ממשיך דרכו

קודם הסתלקותו, פונה משה לבני ישראל ואומר: 'הגעתי היום לגיל מאה ועשרים והגיע זמני לצאת מן העולם. אף כי לא אזכה לעבור אתכם את הירדן להכנס אל ארץ ישראל, מכל מקום, עליכם להתחזק ולהתעודד באשר ה' יהיה עמכם וינחילכם את הארץ'.

משה ממנה לעיני העם את יהושע תלמידו לממלא מקומו וממשיך דרכו. הוא פונה אליו בדברים ומחזקו לקראת שליחותו בהנהגת בני ישראל, ומבטיחו כי ה' יהיה עמו במסע כיבוש הארץ והתנחלותם בה.

מצות הקהל

משה כותב את כל דברי התורה ונותנה לכהנים משבט לוי ולזקני העם. עתה מצוה הוא להם וכן ציווי לדורות הבאים את מצות שנת 'הקהל': אחת לשבע שנים, בשנה שאחרי שנת השמיטה, יתקהלו ויתכנסו יחדיו כל העם על הנשים, הטף והגרים (מידי שנת 'הקהל') בירושלים אל בית המקדש. במעמד זה יקרא המלך מתוך ספר התורה באוזני בני ישראל על מנת לחזק רוחם ליראה את ה' ולדבקה בו ע"י שמירת מצוותיו.

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

YouTube f

עזרה ראשונה לנפוש

ספר התנ"ך

תיקון השכחה – חיזוק ההתקשרות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

וכי הגיע הזמן להעביר את המנהיגות ליהושע.

בלתי משתנה

מסקנתו זו של משה רבנו נבעה מהעובדה, שעליו נאמר "פני משה כפני חמה" ואילו על יהושע – "פני יהושע כפני לבנה". ייחודו של אור השמש לעומת אור הירח הוא, שאור השמש יציב, קבוע, ללא שינויים, ואילו אור הלבנה משתנה מעת לעת. כך אורו של משה רבנו הצטיין ביציבותו ובהיותו בלתי משתנה.

לכן, כשהבחין משה רבנו שחל בו שינוי, היתה זו הוכחה בעבורו שאין הוא יכול להמשיך ולהנהיג את עם ישראל. יהושע היה יכול להוסיף וללמד את העם גם במצב כזה, שכן ענינו 'לבנה', והשינוי אינו פוגם בעצם מהותו, אולם משה רבנו, כאשר הבחין שחל בו שינוי כלשהו – מיד הבין שנסתיימה תקופת השפעתו.

לא לשכוח

אמנם תכונה זו היתה מיוחדת למשה רבנו, אך משהו ממנה קיים בכל יהודי. לכן אומרת המשנה: "כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו". כשיהודי מרגיש שנשכח ממנו אפילו "דבר אחד" בלבד מהתורה, עליו לחוש שזוהי פגיעה בעצם הווייתו – "כאילו מתחייב בנפשו".

הטעם לכך הוא, שהתורה היא חיינו, ובחיים אסור שיחולו שינויים. לכן, כשיהודי מרגיש שהשכחה פגעה בתורתו – צריך הדבר לעורר את עצם נפשו, ולהביא אותו להתקשרות מחודשת ועמוקה יותר עם התורה, עד שתהיה קבועה ונצחית בנפשו.

לא אוכל עוד לצאת ולבוא

בתחילת הפרשה (וילך) אומר משה רבנו לבני ישראל: "בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא". אי אפשר לפרש את הדברים כביטוי של חולשה גופנית, שהרי התורה מעידה עליו – "לא כהתה עינו ולא נס ליחו". אלא מפרש רש"י, שכוונתו היתה, שאינו יכול עוד "לצאת ולבוא בדברי תורה". למה? מוסיף רש"י: "מלמד שנסתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה".

דברים אלה טעונים ביאור. הלוא מיד בהמשך דבריו הוסיף משה רבנו ולימד את עם ישראל עוד שלוש פרשיות: 'וילך', 'האזינו' ו'ברכה' – ובכלל זה פירושן שבעל-פה. כיצד זה מתיישב עם "נסתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה"?

נסתמו המעיינות

רש"י דייק בלשונו: לא כל דברי התורה נסתמו ממשה באותו יום, אלא שני דברים בלבד – "מסורות ומעיינות החכמה". "מסורות" – הם הדברים שהקב"ה מסר למשה בעל פה ושאינם נרמזים בתורה שבכתב; "מעיינות" – זו היכולת לפלפל ולחדש בתורה, יכולת שהיא בבחינת מעיין עצמי הנובע ומתגלה. דברים אלה בלבד נסתמו ממנו.

לכן היה משה רבנו יכול להוסיף וללמד את עם ישראל שלוש פרשיות בתורה, אך הוא עצמו הרגיש שתמה תקופת מנהיגותו. כאשר ראה ש"נסתמו" ממנו חלקים בתורה, אף על פי שהדבר לא מנע ממנו ללמד חלקים אחרים ממנה – נתברר לו בודאות כי נסתיימה נשיאותו

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ט)

חסידות על הפרשה וילך

ורואה בזולתי כל מיני רע. ועל דרך תורתו הידועה של הבעל שם טוב, שכאשר אדם רואה רע בזולתו הרי זו הוכחה שמעין אותו רע נמצא בו עצמו. וכאדם המסתכל בראי, שאם הוא רואה לכלוך אין זה אלא משום שפניו שלו אינן נקיות.

(ספר-השיחות 'תש"ה, עמ' 91)

הזולת כראי למצבי

הלוא כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה (לא, יז)

מסביר כ"ק אדמו"ר האמצעי:

"אין אלוקי בקרבי" - חסר בי, בהתקשרותי לאלוקות; לכן "מצאוני הרעות האלה" - אני מוצא

שבת שלום!!!

וגמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

שעון חורף

עיר	כניסת השבת	צאת השבת	כניסת הצום	צאת הצום
י-ם	18:06	19:17	18:00	19:11
ת"א	18:21	19:19	18:17	19:13
חיפה	18:12	19:19	18:08	19:12
ב"ש	18:24	19:19	18:18	19:12

על חטא שחטאנו לפניך

יום הכיפורים

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון